

Діло

Виходить що-дня рано крім понеділків.
РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
 Львів, Ринок 10., II. пов.
 Конто почт. шльц. 26.726.
 Адреса тел. „Діло—Львів“.
 Число телефону 261.
 Рукописи редакція не авертає.

ПЕРЕДПЛАТА
 в Австрії Угорщині:
 місячно 2.70 К.
 чвертьрічно 8.—
 піврічно 16.—
 цілорічно 32.—
 у Львові (без доставки):
 місячно 2.40 К.
 чвертьрічно 7.—
 піврічно 14.—
 цілорічно 28.—
 За зміну адреси платять ся 50 с.

Ціна оголошень:
 Строчка п'ятигодини, заповнена
 тов. 40, в надісланні 60, в
 однострочках 80 с. в редакції
 части І К. Подорожжя про
 міждні і зручності 1.50.
 Непрозоли строчка І К.
 Сталого оголошення за окремою
 угодою.
 Один примірник коштує
 у Львові 10 с.
 на провінції 12 с.

Видас: Видавничча Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Чи рішено розважно?

До лєтня про українську реальну гімназію у Львові.

І. В українських шкільних кругах скоїла ся певдно мала буря. Генеза справи такв: З нагоди перетворюваня краєвою Радою шкільною ряду польських заведенч чисто класичних на реальні гімназії українські члени сей Ради порушили думку, чи такої переміни не можна б зробити в філії академічної гімназії. Вони просили п. віцепрезидента Ради запитати урядово управу сей філії, яка в сій справі думка її, учительства і громадянства. Тим способом здобулося би підставу до позитивного внесення її есенуальної ухвали Ради та до остаточного рішення міністерства, щоб агадувану філію від вересня 1917 р. перетворено поступенно в реальну гімназію. Пан віцепрезидент сповнив се бажанс. У Львові ідея української реальної гімназії знайшла аразу загальне признанє; на прилюдний запит дирекції академічної гімназії батьки почали зголошувати снів до і. класи реальної гімназії; наші культурні товариства приготували народи і анекту в сій справі; високо заслужені педагоги відкрили поважну дискусію в часописях. Несподівано одиате виступила „Учительська Громада“ з рішучим протестом, не даючи навіть розвинути ся спокійній дискусії, не вислухавши мотивів, які промовляли б за переміною. На основі рішучої ухвали „Учительської Громади“ вислала дирекція академічної гімназії негативну відповідь краєвій Раді шкільній. Завдяки „Учительській Громаді“ тепер не будемо мати реальної гімназії у Львові. Одначе сі люди, які дещо дотше надумують ся і радять, ваки скажуть: „ось тут благодать, а тут не дасте народній справі“, мусять взяти участь хоч би в теоретичній дискусії на сю тему; може на будуче вийде в неї користь.

Найважливіші аргументи, які веліли „Учительській Громаді“ заявити ся против переміни філії академічної гімназії на реальну гімназію, зостають ся у присвяченій сьому питанню статі голови сього товариства в 126 і 127 чч. „Українського Слова“. З помж аргументів прихильників такої переміни (о. Стефановича) знає автор лиш одиат (себ то бажанс повернути часть молодіжи з унів. верситету на технічні студії за для відбудови краю по війні), огляд, який на думку голови „Учительської Громади“ ані на волос не захи тує численних аргументів проти есенуальної реальної гімназії. Дійсно погано було б іа справю технічного образования нашої молодіжи, як би його рація зводила ся тільки до майбутньої кар'єри при відбудові краю по війні, та про се описая; натомість пригляньмо ся тим аргументам, які мали повести до рішучої ухвали: „застерегти ся против переміни філії академічної гімназії на гімназію реальну, як небезпечну для нашого стану посідана і як неказану в річевих спонух“.

Попереду мале „застереженє“ на застереженє. Філії академічної гімназії ще нікто не перемінив на реальну гімназію; навіть ще не було від товариства внесеня в краєвій Раді шкільній; була лиш ідея, проблема під розваж українському громадянству, чи не вказано-би було і т. ин., отже застереженє „Учительської Громади“ вдаряє поза ціль...

Як виходить з наведеної резолюції, есенуальна переміна наукового плану у філії академічної гімназії була б лихом з оглядв річевих і національних. Поминаючи се, що національні мотиви можуть бути також річеві, з першої ка історії закидв наводить статя ось які:

1) З порівняння плянвв научаня в чисто класичних і реальних гімназіях виходить: що девять предметв обов. учать тут і там в однаковій скількості; що одного класичного предмету (греки) нема в гімназії, натомість є три такі, яких нема в нормальній плянї кл. гімназії; що трьох інших предметв учать у р. гімназії дещо більше ніж у класичній. На підставі сього порівняння і факту, що абсолюент р. гімназії має вільний вступ на політехніку — рішав У. Г.: „р. гімназія не дає фахового (?) підго-

тованя до технічних наук“. Поминаючи дивне домаганс „фахових“ студій у сер. школі, на тій самій основі можна впастиги, що і реальна школа не дає „фахового“ підготованя до технічних наук (чого учать у р. школі, а не вчать у р. гімназії?), або що і гімназія взагалі не дає „фахового“ підготованя до унів. студій. Очевидно тут рішають тільки приписи, а не погляди.

2) Усуненє греки з помж обовязкових предметв р. гімназії (необовязкового можна очевидно вчити ся) замикати абітурієнтам сих шкіль вільний вступ на теологію (архатично й на ті групи філос. виділу, де вимаганє знанє греки; одначе статя милить ся, зачисляючи сюди безумовно й пропедестиву філософії, живї мови й історію — бо се залежне від добору груп); так само будиом то необідана грека для наукової термінології взагалі. На се відповідь: утруднений вступ на теологію і деякі предмети філософії зрівноважений достаточо улекшим вступом на п'ять виділів політехніки, на лісову академію і т. д.; що до наукової термінології (метр, літр, грам, флегма, телефон, ідея, аероплян) — нежже треба учити ся греки, щоби сі термини розуміти і як слід уживати? Хиба що прим. більшість техніків — то неуми...

3) Автор статі „не бачив ані одного реаліст, який по скінченю школи володів би навіть лихо французькою мовою“. При сім не добачив він: 1) що тут мова не про реальну школу а реальну гімназію, де лєтня творить знамениту підставу під науку французької мови і всіх інших романських; 2) що тим аргументом підриває власний погляд, що краше реальна школа ніж р. гімназія; 3) що обовязкуючи французьку мову в користь греки, став в суперечности а досвідом наукового і практичного життя (де лише техник, математик, хемик, природник, а й історик, філософ і взагалі кожний інтелектуально творчий чоловік по чуваче необідність знаня французької мови).

4) Найліпші студенти політехніки рекрутують ся будиом то з гімназії (очевидно класичних). Зваживши, що на думку „У. Г.“ р. гімназія не дає „фахового“ підготованя до технічних студій, достаємо відкритє, що саме наука зористів і читанє Гомера найбільше уздібноють молодих людей прим. будувати підводні судна...

5) Наведений у статі голос липських професорів против зрівняння в празах абсолюентів гімназії і реальних шкіль тут ніпрічим, бо в Австрії такого зрівняннє нема і воно не пропонуєт ся.

Останний аргумент і ряд інших висказів у статі вводять дискусію про те, чи гуманістична освіта ціннійша, чи реалістична — дискусії може інтересної, одначе страшенно безплідної. Поминаючи се, що р. гімназія в основі своїй таки гуманістична і що у світі тих аргументів дивно виглядає вивисшуванє чисто реальної школи над реальною гімназією, — при твореню поодиноких типів сер. школи рішають не теоретичні резони, а вимоги практичного життя. Воно ж учить, що в класичних гімназіях найнижчий уровень науки саме у латині, греці і що яких три четверті учеників має з сих предметв пересічну ноту „достаточну“, що дійсно користь із наук класичних мов у гімназії має лиш зникаюча меншість молодіжи. Аналогічн. повзу бачимо з другого боку у реальних гімназіях, до яких надаєт ся знов лиш меншість молодіжи иншого умового напрямю. Чи супротив сих очевидних правд може хто говорити, що посередний тип школи (в сім випадку р. гімназія) не відповідає потребам і здібностям великої частини не філільогів і не-математиків серед молодіжи?

І дискусія про теоретичну вартість усіх трьох плянвв научаня (кл. гімназії, р. гімназії, реальної школи) зайва, бо тепер мова не про реформу середнього шкільництва взагалі, лиш про практичне користанє існуючих типів школи. Звісно, що кожний із трьох плянвв має свої добрі і лихі прикметї; а окрема р. гімназія, як тип посередний не авдовляє богато доктринерів, одначе кожний із них признає, що потреби практичного життя оправдують сей тип середньої школи, що в найгіршій разі се мале псевазіум.

Тому то він широко розповсюднений у цілім культурній світі.

В чім лежать добрі прикметї р. гімназії? 1) В тім, що вона відповідає числельному типови ученика не-соціаліста. 2) Що зменшає фатальне перетяженє середнє здібних учеників тим, що дає їм в межах обовязкових предметв богато того, чого в гімназії можна научити ся лиш в годинах надобовязкових. 3) Що замінює науку одної мертвої і дуже трудної мови наукою одної живої сєтвової і легкої. 4) Що увіільняє батьків 10-літньої дитини рішати а гори, чи їх дитина має бути техніком чи прим. авдокатом, ваки ше дитина виявила свої вроджені здібности; по двох перших роках науки ученик реальної гімназії може без перепони перейти до кл. гімназії і вчити ся греки, від третього року має позну волю і можність стати інженером, юристом, лікарем, професором, а з дєською перелюною і священником, підчас колия ученик реальної школи з гори змушений на одні шлях — технічний (очевидно річ не рішають тут виньомо здібні ученики, яким легко здавати всікі додаткові іспити). І досвід учить, що в завеленєм пляню р. гімназії фреквенція збільшаєт ся.

Всі ті мотиви педагогічного характеру а користь реальної гімназії поминанє „Учит. Громада“ мовчки, так само й мотиви соціального характеру, які велють, щоб наша інтелігенція була на всіх становннцях і не полишала найінтратнійших чужинням, та щоб школа удегчувала нашій моділий вибір річнородного поля праці. Шкож до витягнених „річевих“ аргументів против р. гімназії, то за близшим літкненєм, як бачили ми, вони розпадають ся.

С. Томашівський.

Державна Рада.

(Телеграма п. к. Кореспондентів „Нового Європа“).
 Відень, 27 червня 1917.

Перед прреходом до дневного порядку п. Сінгалевич вніс на отворенє розправи над письменною відповідю б. міністра краєвої оборони Георгія на інтерпелляцію п. Лянгенганса.

П. Станк зажадав, щоби стверджено відношенє голосі.

Внесенє 189 голосами против 135 відкинєно.

Президент словищав, що йому поручено три занятї: послів Дашинського, Стояна і Грубана до урядительства в справі приготавленє до евинтуалних мирових переговорів і предкладає, щоби ті три послї після погодженє дневного порядку одержали на нинішній засіданю голос до умотивованя своїх запитів.

Палата перейшла до дневного порядку.

Правительственне предложение про буджетову провізорію ухвалєно в третім читаню.

Приступлено до другого читаня правительственного предложения в справі продовженя виборчого періоду для членів Палати послів.

Наради почав референт пос. Редік, який говорив: З огляду на теперішнє положенє Палата послів за приміром Німеччини, Англії і Франції постановити продовженє виборчого періоду. Хоч би і настає мир в найбільшій часі, то однак супротив дуже широких демократизаційних зарадженєв, скликає ново вибраної Палати послів могло би наступити що йно в динні слідууючого року. Комісія постановила про доажити реченєць, установлений в правительствєнім предложєню, до кінця року.

Промовляли пп. Василько, Гайлінгер, ові сля вибрано генеральними бесідниками пп. Смалє Стоцького і Мільверта.

Забрав голос п. Смалє-Стоцький. По промовах генеральних бесідників Смалє Стоцького й Мільверта простували факта пп. Каліна й Стралска. Сього останнього за естру критику б. міністра краєвої оборони Георгія приканав президент до ворадку.

Приступлено до голосованя над законом про продовженє виборчого періоду членів палати послів. Закон прийнято а другій і третій читаню.

Далє приступлено до нарад над нагадими запитамп пп. Дашинського, Стояна і Грубана а

справі приготувань до есентуальних мирових переговорів. Забрав голос

п. Дашинський

і закинув таке: Найвище напружене капіталістичних противств, коротко назване політичною державою, викликало світову війну. Ні королі, ні народи, ні князі, ні політики, ні високі генерали, які перед війною оновляли по парламентах несотворені речі, не здавали собі справи з цього, чим є новітня війна, кілько соток мільонів людей на шлій землі вона дотриває. Не припускаю, щоби ся нещасна війна мала тривати три роки. Восне й державне господарство не було га се приготуване. Тепер станули ми на краю сил європейської людськості. До всіх звертає ся охлик: коли не маємо агнути, мусимо остаточно забрати ся до мира, щоб довготриваюча війна не знищила всіх здобутків культури, не вичерпала до краю всіх народів.

Те, що дієть ся на фронті, видаєть ся з певністю страшним, але не є воно нічим в порівняно з мукою в самім краю, бо в краю перед нашими очима вимирає ціле покоління. Смертельність дітей дійшла до найвишого ступня. В Варшаві пр. стверджено, що на тиждень родить ся 200 дітей, а умирає 600. Але всюди є горою лиха, вогні гієни не тільки на полях боє чим раз більше пінають голови, чим раз безоглядніше збогачують ся при помочи державних органів, які є залежні від їх грошей при субскрипціях воєнних позичок. Заємо собі з цього справу, а однак разом з найвищою державною властю є ми безсилні.

По страшній зимі і спізненій весні стає перед нами мара найбільшого господарського пораження. Ідемо в будучність з завязаними очима, з завязаними руками. Чиж маємо мовчати та не пригадати обовязків тим, що перли до війни й мусьть за неї відповідати? Чиж не є найстрашніше пораження людськості, коли бачить ся розцвіт найгірших чинників, коли між тим найхоробріші, наймужніші й найбільше обовязкові гинуть або стають каліками? Чи може користю є се, що державна власть без ніякої контролю й критики зросла в безмежність?

Вже в часі мира можна було завязати, що ся держава не є спосібна розвязати справи парламенту, зложеного з 8 національностей, що як панє хотало ся між обструкцією і розпорядженням на підставі § 14. Як що йно виглядала ся держава на війні! Війскові невдачі вписува на у вину населення. Поляків і Українців в шано масами, поживу в занятих війском областях нищено на сліпо.

Коли на фронті панували такі відносини, в краю панувала система гр. Штірка, деспотизм у шляфрок, деспотизм в шляфці, що не знає трудностей життя. Цензура віде не по звала на свободне слово, перекунна преса прокламувала як програму 8 народів Австрії суароти цілого світа клич «вдержати». Але, що значить се «вдержати»? Ми були готові в боротьбі о свободу витривати до кінця.

Однак ми не чули ні одного офіційного слова про воєнні цілі Австрії і про мирові

жаданя. Тому крайня пора, щоб австрійське правительство в порозуміню з управою уряду заграничних справ сказало нам, які є властиво воєнні цілі і мирові умови сеї держави. Міністер заграничних справ заявив ся за миром без анексії і без відшкодовань. Як же на сій основі буде розвязана польська справа? Чи спустошені області мають остати без відшкодованя? Хто має звернути шкоди незинних жертв війни? На се відповідаєть ся, що се буде залежне від порозуміня народів. Хочемо щось про се почути.

Тайну дипломатію Австрії треба приневолити до цього, щоб прилюдно подала до відомости воєнні цілі й мирові умови, хочби й устами австрійського президента міністрів.

Палата приготуєть ся до цього, щоб з рук народів зняти кайдани, в які закув їх мілітаризм. Одним розділом сеї боротьби в абсолютизм і мілітаризм є: вибороти мирову справу — коли займемо в сій справі поважне становище, коли станемо сильні, то прокламуємо право кожного народу до свободи, то зближаємо ся найбільше до австрійської ідеї. Бо коли існує ідея народів в Австрії, то є вона тільки одна: свобода кожного народу.

Після промов пп. Стояна й Грубана забрав голос

президент міністрів Зайдлер

та відпер передовсім слова, що обиджують вірний союз з німецькою державою, які пали на вчорашнім засіданю. Переходячи до мирової справи, сказав: По порозуміню з міністром заграничних справ маю честь заявити, що слідує:

Перше питанє виходить з заложень, що ц. і к. правительство признало право народів до рішення про себе за основу тривалого мира. Є се хибне. Ц. і к. правительство стоить на становищі артикулу V. основного закона з 21. грудня 1867, який постановляє, що заключуване мира є застережене цісарем. По сім виразнім застереженю суверенних прав Корони ц. і к. правительство є все готове в порозуміню з союзниками почати мирові переговори з неприятелями на основі почесного мира, гле відкадаєську іншу підставу мирових переговорів. П. міністер заграничних справ заявив виразно нашу готовість до заключеня почесного мира з запаненєм свободного розвитку монархії.

Як довго неприятелі не приймуть цього становища ц. і к. правительства й наших союзників, будемо далі бороти ся в сильнім пересвідченю, що прийде день, в яким народам Австро Угорщини буде запевнена нагорода.

По 5-миновій перерві забрав голос п. Зайц і заявив: Те, що сказав міністер заграничних справ через уста президента міністрів, є великим розатарованем для всіх народів. Через три роки населенє складає жертву а життя й здоровля, а тепер гр. Чернін говорить, що народи не мають забирати голосу, коли нарешті маєть ся заключити мир. Є обовязком правительства докладно означити воєнні цілі й мирові умови.

Із обличчя Артема видно було, як всі його ідеали перевертали ся шкереберть.

А в хаті тим часом, ціла драма: київський дядюшка мав на думці взяти з собою до Києва Ладика: живий хлопець, добре вчить ся, розумний такий, проворний, а не бачив ще Києва. Тільки й знає, що свій Камянець, і дядюшка з ширим серцем малював Ладикові блискучі перспективи літування в Києві:

Будем Ладя, в театр одіть, на гулянія, слухать чудну музку, катать ся по Днепру, на Труханов, в Межигорє... Тиж нічого і що порядоного ні відса в своїй житні. А какія в нас, в Києв, улїци, какіє дома, какіє собори! Владимирській, Софїєвській, Михайловській, Лавра... Какіє хори там пеють! А музєі, а памятніки... А как є віди природи! Развє ти можеш себе что небудь подобное представити? Відь его... его красота ніопісумая!

І старий завязтий княгини аж задихав ся. Але Ладик тільки дякував, дякував дядюшці без краю та мрїв по тиху, серед соснових лісів, Запорож, запороцьку плєбанію, квітник, садок, цвинтар, а серед них — вома.

Дядюшка, що ве зник, щоб не приймали його щедрі подарунків, аж турбував ся, аж починав з другого, незвичайного для його кінця:

Слушай, Ладя, тиж малорос? Говори мні: малорос ти чи ні? — Ну, то щож то за малорос, що в Києві не бував?

У Києві, на Подолі
Будо колись і школи
Не вернет ся, що діялось.
Не вернет ся сподіванє...
Не вернет ся... А я брате,
Таки буду сподіватись...

ПРОСИМО

при зміні адреси **конечно**

1) надіслати 50 с. на переведенє змін

2) подати побіч нової і стару адресу.

Адміністрація „ДІЛО“

НОВИНКИ.

Львів, 27 червня 1917.

— До приятелів і добродіїв моведіи. Велике світове нещастє нищить передовсім наше молоде покоління: одні гинуть від куля, гругі від голоду. У Львові є сотки нашої шкільної дітвори, зголоджені, анемічні, що від часу вибуху війни дихає весь час воздухом сутерен, не знає купелів в ріці ані не бачила лісної зелені. А є між ними діти дуже добрі і дуже здібні, що можуть стати окрасою українського народу, тільки треба їм дати моральну і матеріальну поміч, іменню тепер, коли вони такої помічі найбільше потребують. Вишлім дітям Бодая на яких 5-6 тижнів на село на свіжий воздух, на сонє на зеленє, у ліс, на ріку, огорнім їх теплом ніжного благородного вихованя, даймо їм пізнати світ красшій і висшій від брудного жита великого міста. Ми переконали ся, що спомини з тих любих хвил, які перебуде наша дитина на вакаційнім селі, остають в діточій памяти на ціле жите, а добрий вплив педагогічний і патріотичний надає напрям їх національному світоглядю. Спільна молитва дітей і богослуженє, рідна мова і пісня, забави і зморські вистави, лектура і оповіданя — то та духова пожива, яку подаєть ся дітям в часі вакацій на селі серед рідного окруженя, на своїй землі. Бувало перед війною, вислало що року наше многодіяльне і таке симпатичне товариство „Вакаційних осель“ около сотки нашої молодіжи на село, та російська інвазія знищила тому товариству весь його інвентар, вартости около 20.000 корон. Ся обставина, як різноє і впривязційні трудности сричинили завязанє окремого комітету для висилки дітей на вакації, який може справді числити на деяку матеріальну підмогу „Вакаційних осель“, але та підмога при винішній страшній дорожничій покривє тільки одну частину видатків, о прочє відзиваємо ся до милосерних сердець наших земляків-добродіїв, які на кожній поклик свїають з шедрими жертвами на добродійні цілі. Скарбником комітету є п. Онуфрій Солтис, учитель школи ім. М. Шашкевича, у Львові, вул. 29. Падоліста ч. 7. Тільки на його імя просимо посилати гроші, зглядно на адресу наших економічних інституцій з виразним означенєм призначеня носилки. За ширший комітет висилки шкільних дітей на вакаційну оселю: о. д. р. Т. Талушницький, Ч. св. В. В. голова комітету, Ольга Козакевич, секретарка, Онуфрій Солтис, касієр, Ольга Бачницька, предсідателька тов. „Вакаційних осель“, Сидір Громницький, член

Ю. СТРИЖАВСЬКИЙ.

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ.

Запороцький Грицько чував ся, мняв ся, подивляв ся раз-у раз на небо й завезив усіх що єй Бо буде дощ. Авратинівський дід Павло, одержавши від „атец-батьошкі“ два золотих за привитаня „з чїном прєсвєщенного“, ще вчора, як подав ся до корчми, то й доси немає.

Купив комусь чарку, той йому — назад; хтось пристав до компанії й також купив чарку, компанія відкупила — та так і пішло... Лиш дубиновецький Артем не міг собі ради дати:

Коли-б вже їхали чи що; геть чисто з'їли, на завтра не буде чоґо своїм коням закласти. Наказаніє Господнє!

Єдиною вітхою для його було те, що він має везти київського пана до Бардичева на вагал; о, ші дають добре, мабуть з карбованець перепаде.

Запороцькі, і вчорайшанські запрягайте! Ну, а авратинівські? — довідуеть ся Артем.

Авратинівські завтра; сьогодні поїдуть до Безпечної, мають там парастас справляти по батьках.

А хтож поведе, що дід паний, у корчмі?

А виж, Артеме...

Не повеу я, стосе... Я маю везти київського пана до Бардича.

Еге, злізьте в даку, дядягу Артеме і київський пан поїдуть до Бардичева з вчорайшанськими.

Слишал ти когдз нібудь, как его проізноси́т Кропівніцкіи?

Та... та, Боже мой! Та ти голову потіряєш, когда увидиш на сцене малоросов. А перніє їх, а танці! Што вам Бржезіньскій поймає: рухлядь...

Отєць Миколай, Аполінарій Павліана, бабуна — вмовляли Ладика не робити дядюшці „фронта“ і їхати до Києва.

До Запорочї! була відповідь.

І дядюшка розгнівав ся:

Странний ти, Ладик, как я віжу. Нікуля-турний человек. Не малорос, а настояшій хол. Ну, штож, Бог с тобою...

Ладик просив вибачення, дядюшка не давав ся, батько мати, бабуна, навіть отєць Кость гудили хлопця, лиш запороцькі й дивували ся й улещали ся: адже добре в нас, а Запорочї, коли малий міняє Київ на неї.

Повдїм с нами, Ладя? — питала ся Рає.

Ладик аж затрусив ся.

В хаті йшла ціла драма: дядюшка дивив ся, щоб взяти з собою Ладика, а той, дурень, не хоче.

Ну, з того всього будьмо здорові. — почали запороцькі, а за ними й друзі.

Грицько каже, що дощ буде. — доложив Вольо.

Е, дедєщо поганє... Ну, дай же Боже побачити ся в добрім здорові! Господь да піддержить вас на много літа... Спасибі за хліб, за сіль, за гостину... Вебачайте, коли що не так, Шануйте ся, тагуно, годі вам своїм на глє

выкидати, не ті літа.

Спасибі й вам, отци і братіє. — дякував дідуно, — вибачайте... жийте щасливо, любіте друг друга.

Радн шкільної красної, д р Остап Макарушка, директор учнт. семінарї, школи вправа і виді лсові У П. Т. у Львові. Озіл Танчаковський, управитель школи ім. М. Шашкевича, Микола Мороз, проф. учнт. семінарї, М. Сяк, директор школи ім. Бориса Грінченка, М. Лиса, учителька школи ім. хн. Льва, Е. Гриньовська, предсідателька тов. „Українська Захоронка“, Е. Макарушкова, предсідателька товариства „Союз Українок“.

— Педагогічна нарада В п'ятницю 29 червня о год. 11 рано відбудеть ся в школі У. П. Т. вул. Мохначького т. 12 на І. поверсі велика нарада наших учительських і педагогічних клугів в справі збільшення, унормованя і зреїонованя фреквенції нашої шкільної молодіжи для українських львівських шкіл, особливож в справі забезпеченя достаточної фреквенції для проєктованої першої класи віділової, окремої хлопчачої, а окремої дівочої при школі ім. Маркіяна Шашкевича. На сю нараду просить Головна Управа Українського педагогічного Товариства в імя народної карности точно явити ся всіх наших педагогів, учителів, катехитів, усіх прителів і добродіїв нашої молодіжи, родичів дітній і жіночі товариства „Союз Українок“, Українську Захоронку і „Вакаційні Оселі“.

— Красний Союз господ. торг. Спілка у Львові, торговельний синдикат тов. „Сільський Господар“ подає до відома, що „Спілка для збуту овочів і ярин, зареєстроване товаришене з обмеженою порукою у Львові“ є його відділом для обороту садівничими, пасічничими і яринними продуктами. На будуче просимо отже у всіх справах, які відносять ся до торгівлі сими продуктами, звертати ся прямо до цієї Спілки. При сій нагоді просимо також наші провінціональні Спілки, дальше наших священників, управителів шкіл і господарів вписувати ся в члени Спілки і заняти ся організацією збуту овочів, ярин, маїли, афін, драняків, волоських і ліскових орівів, сушених грибів і т. п. Спілка буде платити за ці артикули денні торгові ціни, відтягаючи собі лиш незначний процент на адміністрацію. Подбаймо, щоби кождий продукт сільського господарства був як найкорисніше згрошевлений, а тимсамим піднесемо наш добробут. Адрес Спілки, Львів, вул. Зіморевича ч. 20. П. п.

— Курс науки української мови буде відбувати ся безплатно для тих учениць народних шкіл, що в них не учать української мови, а котрі то учениці бажали би перейти по вакаціях до класи II, III, або IV. народної школи, або до I. класи віділової школи з українським викладовим язиком. Зголошувати ся при вул. Скарбківській ч. 20. I. поверх.

— З висшого музичного Інститута ім. М. Лисенка у Львові Пригадуєт ся, що річний попис елевів I.—IV. року відбудеть ся в п'ятницю дня 29. с. м. о год. 11. перед полуднем в малій салі Муз. Товариства вул. Шашкевича 5, III. пов.

— З дирекції ц. к. української Гімназії в Перемішлях. 1) Підготовні курси до I. кл. і до при готовляючої класи зачнуть ся 2. липня і тривати будуть через два місяці (липень і серпень). Спосібні ученики будуть могли уратувати один рік. Замісцеві найдуть уміщене в бурсі Дешевої Кухні за місячною оплатою 45 К 2) О принятє до Інститута або до одної з бурс (св. Миколая чи Дешевої Кухні) на шк. рік 1917—18 належить вносити поданя на руки Дирекції до 15. серпня.

— Завідательства парохій в львівській архієпархї одержали оо: Іосиф Волинєць в Боліжиніві дек. буского, Володимир Скоробогатий в Голоску вел. дек. львівського, Емануїл Підлісцький в Сигові дек. львівського, Евстахій Скоморовський в Воли великій дек. Николаївського. — Сотрудництва одержали оо: Симєон Бідецький прив. сотруд. при церкві св. Параклєтї, Юліян Барановський експ. сотруд. в Каме нобродї дек. городецького.

— Ужвчанє посліпних поїздів цілїяною публикою. Урядово подають до відома: З нагоди ввєденя в рух предвиджених в розкладї їзди двох посліпних поїздів між Львовом і Віднем, а імено поїзду ч. 9 (прїїзд до Львова о годинї 7 05 рано) і поїзду ч. 10 (відїзд від Львова о годинї 11 30 вечером) повідомляє ц. к. Дирекція державних залїзниць у Львові, що ужвчанє сих посліпних поїздів цілїяною публикою є обмежене, так само як всіх інших на сїм шляху курсуючих посліпних поїздів — до їзди на віддалєне понад 100 км. Подорож з Городка ягайлонського до Львова поїздом посліпним ч. 9 не є дозволеня. Подорожним, їдучим від Львова посліпним поїздом ч. 10, будуть видавати особові каси на головний дїлїри у Львові крім білетів їзди особї переказні до занятя місяця і сїм по їзді також в часї від 4. до 6. години в полудня, однак тільки подорожним до Кракова і до стаянї положених поза Краковом. Білетї їзди до стаянї положених перед Краковом, а також дотичні особї переказні будуть спроставати каси особовї в міру вільних місць на годину перед відїздом поїзду посліпного ч. 10.

— Нові почтові значки. Небалом видасть ся нові значки листові (по 15, 20, 25 і 30 сот.), дальше почтові картки по 8. подвійні по 8+8 сот., листи карткові по 15 с. а портретом Цєсара Карла I і значки посліпні по 2 і 5 с. а зміненїй формї. Дотє герішні значки 15, 20, 25 і 30 сотикові, посліпні значки, поодинокї картки по 8 сот., подвійні по 8+8 сот. і листові картки по 15 с., є валиї в обїгу тільки до 31. жовтня 1917 р., а безплатна гїмня на иші значки може вступити в протягу Місяця падлодїста 1917 року. Урван почтові мають передовсім випродукувати значки тєрїшнього виданя, а перед вичерпанєм їх запасу видавати нові значки тільки на виразне жаданє сторуни.

По смерті Ярослава Весоловського.

Відень, 25 червня 1917.

Фонд українських журналістів ім. Ярослава Весоловського.

(—) Українські організації табору збїгів в Гміндї складаючи на руки д-ра Костя Левицького телеграфічно вираз глибокого співчутя по приводу великої утрати, спричиненої смертю Ярослава Весоловського, дали почин до заложеня фонду українських журналістів ім. покойного Ярослава Весоловського, жертвуючи місто віпя апачну квоту на сю ціль. Президія Загальної Української Ради причинить ся також й від себе, надіючись, що всі прихильники і приятели Покойного щедрими жертвами дадуть найкрасший вираз своїм почуваням. Нехай почин, який дали збїгї в Гміндї, буде заохотою для тих немногих українських публіцистів на їх терністїм шляху, що з пожертвованєм, гідним признаня, посвятають себе громадській службі, не зважаючи на усі труднощі, з якими бороти ся доводить ся кождому українському журналістови.

Вінець на могилі бл. п. Весоловського.

Довголітньому співробітникови і б. начальному редакторови „Дїла“ — Видавничя Спілка „Дїло“.

Коханому братови — Василь.
Das Pre-Departement des k. k. Ministerium des A. u. S. C. S.

Члени головного віділу товариства „Прогісвіт“ у Львові.

Прихильникови і співробітникови видавництва — „Союз Визволеня України“.

Від С. О.

Дорогому Товаришеви — управа української радикальної партії.

Від редакції „Буковина“ послідний привіт!

Від союзу українських послів з Буковини.

Дорогому Товаришеви і Громадянинові — Українці з над Дніпра.

Малїзна промова посла д-ра Володимира Загаїничя над могилою бл. п. Весоловського дня 23. 4. 1917.

Тлінним останкам Ярослава Весоловського Парламентарна Репрезентація українського народа в Галичинї доземний складає поклінї Над отсею розкритою могилою, що ось-ось за хвилину так переовчано скошений на віки цвіт прищивле, над отсею домовиною, що знеможе не тяжкою слабостою крєне тіло — стаять провідники політичної праці галицьких Українців з жалєм у серци, з сльозою в очах, бо знають і розуміють кого вони втратили, бо відчуваять велич тої утрати.

У повному розцїтї найкрасших лїт і знеміг ся Товариш, ляг спочити, лишаючи за собою дорогу не довгу, а повну труду і праці, повну самопожертвованя і заслуг для народної справи.

Бо шлях, який Ярослав Весоловський для мандрівки житя свого вибрав, се не та рїзна, супокійна дороза, що веде до особистого добробуту і забезпеченя, веде до карїєри, яка для спосібности, пращовитости і характеру Його безперечно була вїтвореною. Він вибрав собі терністїй шлях, на якому власне „я“, лична судьба, власна доля чи недоля шеваять з овицїду, а справа народна і праця для народу стаять провідною зорею, метою і змістом житя.

Вона то гїзла Його, молодого студента на села, між людєм з горячим словом обнови, з кличима, що будили широкї маси людєу і давали їм свідомість їх людського та горожанського достїнства, зрозумїє прав національних.

Вона то, провідна зоря, кинула Його у вир завзятої боротьби за український університет у завзятої боротьби за український університет у Львові, під знаком якої жила в 1904 й роках цяла наша суспільність, а передовсім українська молодіж. А в боротьбі тїй був Ярослав не пасивним обєктом, що струя несе Його з собою, був активним провідником, якого думки повїширивались між українським студентством. Воширивались між українським студентством — та, провідна зоря звергла Його в зимні мурі львівської вїзаниї на стражданя і мученичу голоділку, на терніях жадля пєбїди слушної

справи. І над ним також напїсала тоді невїдана рука історї: „Вн жертвою впали в борбі роковій — за нардї терпели в любовї!“

Вона то, та провідна зоря служби народній справї не дала Йому замкнутись в межах дотєпершньої діяльности і вїтїсвуа Йому в руку геро українського журналіста. Як редактор черновещкої „Буковини“, як видавчєй гїзлавици „Прогісвіт“, які вїдїли вибором і званїям потреб людєу півїс на високий урєвень, відтак як редактор „Дїла“ і в многїх иших працях журналістичних дав нашія суспільности зерна думок своїх.

Він зрозумів вєгу соборности українського митаня і вїдав ся дослїдам подїї і всіх прояв національного житя на законній Україні, яку знав і розумів мало хто.

Тож коли заходанї тїл політичних вїдало ся вїстани в мїністерствї справ внутрішних мїсєє для українського прєсового референта, Ярослав Весоловський являть ся найвідповіднійшим на се нове, трудне становище, якому Він дав лїнію, зміст і виробчєє чималїй вплив. На становищи тїм, на яком Він добиваєт ся слушного узнаня від своїх властей, стає інформатором державних чинників політичних про наше національне питанє, стає інформатором Галицької України про всі прояви житя братів та кордоном.

І дав Він нам коустально чистий, ясний образ українського журналіста.

Ту прямолінійність уманя і правїсть характеру і ту скромність, що ним визначав ся покойний як чоловік, вїс Він на полє журналістичнї і озарив тїм прикметами свос журналістичне пїслаництво.

Він не перемїнював великї вартостї етїчних і громадських на дрібну мєстє буденної злоби, в справах власної, личної гідности не знав компромїсїв; від першої хвилї, коли зміг зрозумїти проблєми економїчнї, з'ясувати явища суспільні, став він під прапором радикальної партії та під ним остав аж до сконю і хоч у рїзних часопїсях та політичних дневниках для иших прашаючєх партїї, Він переконаним своїм ніколи не спрєвєрив ся. Праведний і чесний як чоловік був таким і як журналіст, остав все собою і не затратив непорочности душі своєї.

Не стало Його між живими як раз в часї, коли Він дуже потрібний, в часї, коли так варто жити.

Від сьоду йде гріхїт революції. Україна зриваєт ся, воскресє! Українське вїйско давних часів... Чудотворна свідомість мїліонних мас всіх верств українських... Зависла історїя підносить ся, яснїє сонце вольности і свободи.

І Його у той час не стало...

...Ось зайшло сонце у вечірному склонї, якась тїшана і спокій неуть ся над сей світ могил і вічного супокїну.

За хвилику Славку і Твою домовину спустять в низ і прїсильять до вічного, тихого сну. Та не супокію, не тихого сну ми Тобї бажамо!

Нехай буря, що здіймаєт ся на Україні понесе ся хуртовиною і над Твоїм гробом, хоч у чорній судинї Тобї спочити землі, і нехай крїзь віко домовини скаже Тобї, що Україна у визвольнім бою за здїйсненє наших мрій і подїї!

Нехай судорож, що потрясе українським велитом, який скїєє а себе стаянї кайданів і простягне руки до волї — зарїгне і Твоїм гробом; нехай лїскавки громїт, що валять по Україні, просянть могилу твою гробу Твого! А прїйде час, ми вірїмо в се, безвом прїйде час, що поблїтє суми волків Хмельницького, Виговського і всіх борщів за волю України возвістять, що встала Україна вольна, независима — тоді Славку ми на Твоїй могилї зложимо вінок барвінку з воскресших українських пїлєч.

О П О В І С Т К И.

Четвер, 28. червня 1917.
Нїкїї: греко-кат.: Амоса пр. — риме-кат.: Лєа папа.
Завтра: греко-кат.: Тихона сп. — риме-кат.: Петра і Павла.

Засїданє українського жіночого комітєту для ранених відбудеть ся в п'ятницю дня 29. с. м. о годинї 5 вечером. Голова Софія Олєксїнська, секр. Марїя Олєксїнська.

Дирекція торговельної школи товариства „Прогісвіт“ у Львові оголошує ванси учеників і учениць на шкільний рік 1917/18: I. До підготовної класи торговельної школи. Успїєв прїїята: укінчений 13 нїй рік житя і відповїданє середшкільнє підготєванє, як укінченє I. класи середшкільної школи, або віділової школи, агадую 5 класної народної школи. Також можуть бути прїїєні народної школи. Також можуть бути прїїєні дуже здібні дітї, які укінчили лиш 4. класу народної школи і відповїданє на високому мовнї, української та німєцької мови. II. До двокласової торговельної школи: укінчений III. двокласової торговельної школи, або вступчє класи середної або віділової школи, або вступчєї іспит по укінченю II. класи середної школи

вважаю 6. класи народної. Укінчений 14-ий рік життя на перший рік, а 15-ий рік життя і пере-роблені матеріалу першого року Торговельної Школи на другий рік. Вписи сі приймаєт ся хо 4. липня між 10—12 год. перед полуднем в канцелярії школи при вул. М'цкевича ч. 11 (ріг площі са. Юра). Вступний іспит відбудеть ся 4. липня с. р. о год. 9 рано. До впису треба принести метрику, шкільне свідоцтво, а коли була перерва в науці, також свідоцтво мораль-ности за той час (без стемпеля). Вписове 7 К.; шкільна оплата 100 К., яку можна скласти по 10 К. місячно. Від шкільної оплати можна бути на случай углянення гідних обставин в поло-вині, а винятково в цілости увільненим. Пальні ученики і учениці можуть дістати стипендії. Нау-ка в сій школі подаєт ся після нормального п'ятиу для торговельних шкіль на підставі роз-порядку п. к. міністерства просвіти і віроспо-відань з дня 17. мая 1910 ч. 17255. Торговельні школи мають на цілі дати своїм ученикам і уч-еницям теоретичне образознак, потрібне до об-нятя посад урядників та функціонерів Фінансо-вих, економічних і господарських інституцій та торговельних помічників в торговельно проми-словні підприємствах або самостійного торго-вельно промислового інтересу.— Упрява школи. 412 1—2

3 парламентарних комісій

Конституційна комісія прийняла внесеня п. Зайца, щоби установити референта, який про-верить, чи всі предложені Палаті розпорядки, видані на основі § 14, є згідні з констатцією і поставити внесеня: котрим відмовити треба затвердження а котрі мають стати законами. На подудневім засіданню приступила кон-ституційна комісія до нарад над внесенем п. Пернерсторфера, щоби відмовити затвердження шк. розпорядком з 7. липня 1915, 2. січня 1916 і 27. грудня 1916 в справі тимчасового записаня судів присяглих. П. Гуммер вніс: 1) Взиваєт ся правитель-ство, щоби ще проглагом завіршеного дня внесло предложене в справі покликуваня шир-ших кругів до уряду присяглих судів та, щоби постарало ся о гонорар для присяглих; 2) взиваєт ся правительство, щоби додало до пред-ложеня постанову, що забезпичити приверненя судів присяглих від 1. січня 1918 до хвилі пере-веденя закону, який має бути ухвалений. Внесеня п. Пернерсторфера прийнято. 3. внесеня п. Гуммера ухвалено першу часть, дру-гу відкинено. Комісія суспільного забезпеченя ухвалила назначити референта для справи перемейнці тої комісії. О після розпочали ся наради над правительственими предложенем про забезпеченя робітників на случай тороби і від випадків. В комісії воєнного господарства роздано реферати.

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ.

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 27. червня 1917.

На нічній фронті не стпало ся нічого но-вого.
Заступ. шефа ген. штабу Ф. Гезер.

НІМЕЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з дня 27. червня 1917.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група війск баварського на-ступника престолоа ки. Рупрехта: Серед некорисних обсерваційних відносин була діяльність обх артилерій слабша ніж поперед-них днів. Тільки в поодиноких відтинках огонь хвилево зростає. У рвншних годинах відперто численні англійські сили, котрі наступали на акусійний вперед лук коло Лян, причім завдано їм важкі втрати. В ровах на полі перед стано-вищами по обох сторонах шляху в Арра до Лян ворог одів. Коло Фандя були безуспішні напади ворожих відділів. Так само не вдали ся авдіні напади ворога, виконані на кількох міс-цях заросту коло Арра.

Група війск німецького наступ-ника престолоа: Брва діяльність поза-стежних огнем коло Крюпель — була помір-кована.

Група війск князя Альбрехта: Нічого нового.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

На п'ядень від залізничі Львів—Тернопіль над Нарайкою був живий огонь артилерії і ме-тавок мін. Над Золотою Липою привели ми а удачного звісного нападу де-що російських бранців. Фронт македонський: В луці Черни і на схід відті хвилями живий огонь артилерії. Перший кватирмайстер ген. Людendorф.

Концерт елевів

Висшого музичн. Інституту ім. М. Лисенка у Львові, відбудеть ся дня 30. червня 1917 р. (субота), о год. 6. вечером, у великій ІІ сали муз. Тов а ім М. Лисенка (ул. Шашкевича), з такою програмою:

- Schumann: a) Novallette h moll) Форт. b) Aufschwung) Макухівна c) Warum?) Ірина d) Grillen) V. p
 - Нижанковський: „Минули літа молоді“, сольо спів в супроводі форт. і челя Туркєвичіна Ірина І. р.
 - Mozart: Концерт a moll — Allegro — Романзе форт Бандрізька Дарія V. р.
 - Donizetti: Duetto — спів Поповичівна Марія (надзв.) і Семань Сте-пан І. р.
 - Mozart: Концерт a dur) скрипка a) Allegro aperto) Гладилови- b) Tempo di Menuetto) чівна Катрія c) Allegro) V. p
 - Mozart: Арія з оп. „Весіде Фігара) сольо Барвінський „Косарі“) спів Дмитрашівна Олена II. р.
 - Mendelsohn: Фантазія h moll — форт. Негребецька Ірина VI. р.
 - Моношко: Арія з опери „Галька“ сольо с. пів — Поповичівна Марія (надзв.)
 - Moszkowski: Caprice espagnole — форт. Туркєвич Леа VI. р.
 - L. Szohr: Концерт d moll Allegro moderato a la Polacca, скрипка — Криштальський Роман VI. р.
 - Аркас: Арія з оп. „Катерина“) сольо спів Людкевич: „Піау від вас“) Завадська Ольга III. р.
 - Чайковський: Варіації — форт. Дрималих Богдан VI. р.
- Програми, які слугають за нумеровані карти вступу, продають ся по 1 К в канцелярії Тов-а від год. 3—6. щоденно, а в день концерту при касі. 447 1—2

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

Гільно Кренціглова шукає своєї жєни Марії і дітей Перені, Вайла, Марії і Дмитра, евакуованих в Пенік повіт Брода. Адреса: Почта, пошта Білая Камінь. 449 1—3

О Теодор Малєнович, парох Колицьки, у важній сар-ві зволить подати свою адресу до греко-като-л. уряду парох. Підгородді к. Скланці. 445 1—5

Марія Проничи в Богатковець пок. Підгайці, тепер на роботах на фельварку „Johannisbof“ Lundenburg на Мораві, шукує свого мужа Авдєра і сина Дємєла, що маркував при першій мобілізації до 55 репменту до Львова. 445 1—3

Оголошення.

ПОЧЕНЕ НІГ
усував певно спеціальний пудер „Савє“, пакет за 1—20 К. На провінцію авислао тільки на попереднім надісланна належнєтє і 40 с. из боото. — Одиноке заступство

3. FEDER, — Львів, Синотуська ч. 7.
279 43—66

Студент універс. шукує лекції або відповідного за-нятя на час фєрїї. — М. Колісський, Львів, вул. Хшановської ч. 9. 430 5—5

Інструктор здбного, студ. унів., для прагтованія протгом року ученика в матеріалу наук. з 1—4 класн. класн, пошук в сезчас Михайло Коцюмбас, міщанин в Бібоді. Успіая після умови. 448 1—1

Кредит звязковий
передатя
„БАНК ЗВЯЗКОВИЙ“
зі Станіславова дотепер в Білїй,

з причини наглого покликаня до вій-ска одинокого урядника директора з днем 22. червня с. р. здержує всяку свою урядову ді-яльність.
441 3—3 ДИРЕКЦІЯ.

Льоси на рати продаємо в правом брїи по вложено першої рати. На льоса уділюємо пожиток платити в місячних ратах. Поручаємо жину фірму до всіах трансакція в спра-вах банкових. Нові льоси Австр. Черв. Хрєста ор-ядуємо на ратах по 5 кор. на 5 льосів разоом.
БАНКОВИЙ ДІМ
ШІЦІ І ХАЕС
у Львові, ол. Маріїська 7. VIII 43—7

Краєвий Союз господ.-торговельних Спілок у Львові, Зіморовича 20.

приймає зараз
ВОЗЬНОГО.

Письменні зголошеня належить слати до Ди-реції Товариства. Лично зголошувати ся мо-жна в годинах урядових від год. 9. рано до 1 в полудни. VI. 3—3

БАЙЦУ ПРОТИ СНІТИ
ДІПІЯ
висилає „Краєвий Союз госп.-торговельних Спілок“ у Льво-ві, вул. Зіморовича ч. 20. — в пачках на заправу 210 кг. азбіжа, пачка К 160, а на за-праву 100 кг. по 83 сотики. — Спосіб ужитя сеї заправи висилає ся на жаданє відворотно.

Краєвий Союз госп.-торговельних Спілок
Львів, вул. Зіморовича ч. 20. VI 3—3

Загальні Збори
ТОВ. КРЕДИТОВОГО
„НАРОДНИЙ ДІМ“
в Жовкві,

відбудуть ся в льокалі товариства у вівторок дня 17. липня 1917 р. о год. 2, а на случай браку потрібного числа присутних членів — о год. 3 по полуд. без огляду на скількість при-сутних членів, зі слідуочим дневним порядком:

- Відчитанє протоколу з послідних Загальних Зборів;
 - Звіт білянсової Управи в діловодства за 1916 р.;
 - Звіт Комісії контрольної з внеском на уділе-не абсолюторії;
 - Розділ зисків за 1916 р.;
 - Вибір 2 членів Ради надєрної на місце ви-льссованих;
 - Внесеня і запити.
- 440 3—3 Рада надєрна.

РУСЬКА ШАДНИЦЯ
в ПЕРЕМІШЛІ
вулиця Носрошми ч. 2.

Починаєт і випускає шадницї складні зводно-но згодних урядових. Вислаєт оформленнє по 47, починаючи вже від сьдуючого дня по два за-жакан аж до послідного дня перед днєм вироблєннє.
ВКЛАДКИ в „Руській Шадницї“ можуть скла-дати особисто в касі товариства, почтовими від-рєжками, грошевики листами, чеками почтової Шад-ниці, які Дирекція Шадниці на жаданє безплатно доставляє, і в філіял банку австро-угорського ку-рахоку „Руської Шадниці“.

Удїле поновчок: а) гіпотечних платил на рєчнєм амортизаційним ратами на против днє 10—45 після вибору поновчєного; б) на зосібєтє ефектнє, в) на сьвіттє окєслєн. Серєж поновчєк звод-годуєтєсь можливо стєро.

Посередничать у надїдувано пожиток з Гєл-Восним Заведєнєм кредитовим в Краєвоі.

Вєснєк інформацій і друцїє удїлеє канцєлєрє „Руської Шадниці“ ул. Косєвошми, Народнєй Дл-І. пом. щодєно безкорисно в годинах урядових від 9—1 год. кроім недєлї і укрїнськєх свєтє.

Після 9 14. устанє „Руської Шадниці“ зводно-ного через п. к. міністерство внутрїнєтє слати вкладки в товаристві „Руської Шадниці“ в Переміш-шлє надїють ся до льокалї публікарнєк, фондирнєк і т. п. капіталєк, має отже „Руська Шадниця“ публікарну обєслєку. III. 50 1

УКРАЇНСЬКА ПРАВЧИНЯ — Львів, вул. Гродєв-них 9. І. пом. — виконує судні дєлєські по удїл-є званнєх цїлєк. 1—7